

KONSPEKT ĆWICZEŃ Z PRZEDMIOTU „POSTĘPOWANIE CYWILNE”
SSA dr Joanna Naczyńska

Temat: Apelacja jako zwyczajny środek zaskarżenia. Problemy praktyczne związane z wywodzeniem i redagowaniem apelacji. Skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia. Problemy praktyczne związane z wywodzeniem i redagowaniem skargi kasacyjnej. Opinia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

APELACJA

Dopuszczalność

Orzeczenia, od których przysługuje apelacja: wyrok, wyrok częściowy, wyrok wstępny, wyrok końcowy, wyrok uzupełniający, powód może zaskarżyć wyrok zaoczny; postanowienia co do istoty sprawy wydane w postępowaniu nieprocesowym.

Apelacja nie przysługuje od orzeczeń nieistniejących (*sententia non existens*). Wyrok nieistniejący nie wywołuje żadnych skutków prawnych, nie podlega zaskarżeniu. Apelacja, w zakresie w jakim skierowana jest przeciwko orzeczeniu nieistniejącemu, podlega odrzuceniu (np. wyrok niepodpisany; nieogłoszony (za wyj. wydanych na posiedzeniu niejawnym); brak substratu zaskarżenia)

Legitymacja do wniesienia apelacji: strona, interwenient uboczny, prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik konsumentów, inspektor pracy, organizacja pozarządowa w określonych sprawach.

Regułą jest, że pozwany nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu wyroku oddalającego powództwo. Istnieją jednak odstępstwa od tej reguły. Np. w sytuacji, gdy oddalenie powództwa jest skutkiem uwzględnienia podniesionego ewentualnie zarzutu potrącenia wierzytelności wzajemnej, a strona która zarzut taki podniosła utrzymuje, że oddalenie powództwa winno nastąpić ze względu na uznanie za bezzasadne żądanie pozwu, a nie umorzenia wierzytelności na skutek potrącenia.

Brak zastrzeżenia co do uchybień w zakresie postępowania dowodowego popełnionych przez sąd (art. 162 k.p.c.), uniemożliwia podnoszenie ich w środку zaskarżenia.

Postanowienie SN z 10 lutego 2010-02-10; V CZ 67/09; OSNC 2010/9/128...

Dopuszczalna jest apelacja powoda od wyroku wydanego na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze (jedn. tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947 ze zm.), w którym sąd pierwszej instancji, uwzględniając powództwo przez przywrócenie stanu poprzedniego w sposób kwestionowany przez powoda, nie zastosował innego możliwego ze sposobów naprawienia szkody i nie oddalił powództwa w tym zakresie.

Zarzuty apelacyjne:

- a) naruszenia prawa materialnego :
 - błędna wykładnia prawa
 - niewłaściwe zastosowanie prawa

- b) naruszenia prawa procesowego:
 - nieważność postępowania (art. 379 i 1099 k.p.c.)

- naruszenie innych przepisów k.p.c., jeśli miały wpływ na wynik sprawy
- c) zarzuty faktyczne
 - zarzuty odnoszące się do ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego
- d) nowe fakty i dowody, których strona nie mogła powołać w toku postępowania przed sądem I instancji albo potrzeba powołania się na nie powstała później,
- e) zarzut nierozpoznania istoty sprawy – pominięcie przed Sąd I instancji podstawy roszczenia (ograniczenie się do rozpoznania zarzutu braku legitymacji, zarzutu przedawnienia)

Prawidłowe skonstruowanie zarzutów apelacji wymaga odróżnienia sytuacji, gdy w sprawie wadliwie ustalono stan faktyczny i to dopiero pociągnęło za sobą błędny proces subsumcji od sytuacji, w której prawidłowo ustalony stan faktyczny oceniono w świetle niewłaściwej normy prawnej. O ile w pierwszym przypadku konieczne jest podniesienie zarzutów natury procesowej zmierzających do wykazania błędnego ustalenia przez sąd stanu faktycznego, a dopiero następnie zarzutów naruszenia prawa materialnego, o tyle przy prawidłowych ustaleniach faktycznych podnoszenie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest zbędne.

Oczywistą konsekwencją powyższego jest, że co do zasady rozważenie podniesionych zarzutów naruszenia prawa procesowego, mogącego potencjalnie skutkować błędnymi ustaleniami faktycznymi, winno poprzedzać ocenę zarzutów materialno-prawnych, zwłaszcza w sytuacji, gdy wywiedziona apelacja zawiera takie rozróżnienie.

Zarzut naruszenia prawa materialnego w zasadzie można podnosić jedynie wówczas, gdy nie kwestionuje się dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych. Zarzut naruszenia prawa materialnego winien być bowiem odnoszony do określonego stanu faktycznego - który skarżący akceptuje - a do którego to stanu faktycznego wadliwie zastosowano prawo materialne. Naruszenie prawa materialnego, jak wiadomo, może nastąpić bądź poprzez jego błędną wykładnię - czyli poprzez mylne rozumienie treści określonej normy prawnej, albo poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, czyli poprzez błędne uznanie, iż do danego ustalonego stanu faktycznego ma zastosowanie dany przepis prawa materialnego, albo też odwrotnie, tzn. przepis, który winien mieć zastosowanie w danym stanie faktycznym - nie został zastosowany.

Skoro ustawodawca nie przewidział obowiązku sądu (a jedynie uprawnienie) dopuszczenia w określonych sytuacjach dowodu z przesłuchania stron, zależność między brakiem przeprowadzenia tego dowodu a ewentualną nieprawidłowością orzeczenia, nie występuje.

Wymogi formalne apelacji:

- ✓ elementy przewidziane dla pisma procesowego (art. 126 – 129 k.p.c.),
- ✓ oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem zakresu zaskarżenia (w całości, w jakiej części),
- ✓ zwięzłe przedstawienie zarzutów

- ✓ powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że strona nie mogła powołać w toku postępowania przed sądem I instancji albo potrzeba powołania się na nie powstała później,
- ✓ wniosek o zmianę lub uchylenie orzeczenia z zaznaczeniem zakresu w jakim apelując żąda zmiany albo uchylenia orzeczenia, może też zawierać inne wnioski: o zasądzenie kosztów, o zwolnienie od opłaty od apelacji
- ✓ oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Postanowienie SN z 5 kwietnia 2017r. II CZ 2/17; LEX nr 2309583

Za pożądanym stanem rzeczy należy uznać taki, w którym strona skarżąca, zwłaszcza reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, nie tylko wyartykułowałaby zakres żądanej zmiany, ale również i jej proponowaną treść w sposób odpowiadający technice redagowania sentencji orzeczeń przez sąd. Wadliwa propozycja redakcyjna skarżącego nie powinna jednak prowadzić do odrzucenia apelacji, jeśli spełnia ona wymagania przewidziane w art. 368 k.p.c., w tym we wniosku apelacji zawiera żądanie zmiany zaskarżonego wyroku i oznacza kwotowo zakres żądanej zmiany.

Postanowienie SN z 3 października 2014-10-03; V CZ 63/14; LEX nr 1541069

Zgodnie z art. 368 § 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 w sprawach o prawo majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia. Wymóg ten dotyczy każdej sprawy majątkowej, bez względu na to czy wnoszone pisma procesowe podlegają opłacie stałej.

Oplata od apelacji

Postanowienie SN z 23 marca 2017r., I CZ 33/17 LEX nr 2269108:

W wypadku wniesienia przez stronę zastępowaną przez adwokata (radcę prawnego, rzecznika patentowego) apelacji, podlegającej opłacie stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia, po doręczeniu względnie ogłoszeniu postanowienia oddalającego w całości lub w części wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych lub postanowienia oddalającego zażalenie na postanowienie oddalające ten wniosek oraz bezskutecznym upływie terminu przewidzianego w art. 112 ust. 3 u.k.s.c., sąd pierwszej względnie drugiej instancji odrzuca apelację na podstawie art. 370 bądź art. 370 w zw. z art. 373 zd. pierwsze k.p.c.

Postanowienie SN z 20 lutego 2015r. V CZ 120/14; LEX nr 1652415

W razie uiszczenia opłaty sądowej poleceniem bankowym (za pośrednictwem instytucji bankowej) przyjmuje się, iż datą jej uiszczenia jest data przyjęcia polecenia przez bank, jeżeli kwota przelewu miała odpowiednie pokrycie na rachunku bankowym wpłacającego. Reguły te nie mają jednak zastosowania wówczas, gdy opłata sądowa jest wniesiona za pośrednictwem niebankowej instytucji płatniczej. W takiej sytuacji dniem wniesienia odpowiedniej opłaty sądowej jest dzień uznania nią rachunku bankowego właściwego sądu, a nie dzień przekazania odpowiednich funduszy tej instytucji.

Postanowienie SN z 28 stycznia 2015r. I CZ 118/14; LEX nr 1648693

Sądem właściwym do uiszczenia opłaty od apelacji - co wynika z art. 369 i art. 373 k.p.c. - jest sąd, który rozpoznał sprawę w pierwszej instancji, bądź sąd drugiej instancji uprawniony do rozpoznania apelacji.

Postanowienie SN z 16 lutego 2007r. II PZ 81/06; OSNP 2008/9-10/135

Apelację dotyczącą rozstrzygnięcia o powództwie głównym i wzajemnym należy traktować jako dwie apelacje podlegające oddzielnym opłatom (art. 18 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Termin wniesienia apelacji – art. 165k.p.c.

Postanowienie SN z 16 września 2016r. IV CZ 51/16; LEX nr 2139257:

Wykładnia językowa art. 165§2 k.p.c. w związku z art. 3 pkt 12, 15 i 30 i art. 178 ust. 1 ustawy z 2012r. - Prawo pocztowe prowadzi do jednoznacznego wniosku, że operatorem wyznaczonym w rozumieniu art. 165§2 k.p.c. w okresie od 1 stycznia 2013r. do 31 grudnia 2015r. była Poczta Polska SA, w związku z czym skutek, jaki przepis ten łączy z oddaniem pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu wymienionej w nim ustawy, wywierało - zgodnie z tą wykładnią - jedynie oddanie pisma procesowego w placówce Polskiej Poczty, nie mogło natomiast mieć takiego skutku w tym okresie - zgodnie z tą wykładnią - oddanie pisma procesowego w placówkach innych operatorów pocztowych. W rezultacie w świetle tej wykładni art. 165 § 2 k.p.c. w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. nie mógł mieć zastosowania do pisma procesowego oddanego w placówce InPost. Nawiasem mówiąc do takiego samego wniosku prowadzi wykładnia językowa art. 165 § 2 k.p.c. w związku z art. 3 pkt 12, 13 i 30 oraz art. 71 ust. 1 ustawy z 2012r. - Prawo pocztowe w odniesieniu do okresu: 1 stycznia 2016 - 31 grudnia 2025 r.

Postanowienie SN z 16 listopada 2016r. III PZP 5/16; OSNP 2017/7/83:

Pouczenie strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika o sposobie dokonania czynności procesowej powinno zawierać nie tylko informację o treści art. 165§2 k.p.c., ale również wskazywać podmiot będący w danym momencie operatorem wyznaczonym w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1113 ze zm.) a brak pouczenia o takiej treści może uzasadniać przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej (art. 165 § 2 w związku z art. 168 § 1 k.p.c.).

Postanowienie SN z 29 czerwca 2016r. III CZ 26/16; LEX nr 2089845

Zachowanie terminu do wniesienia apelacji przesądza automatycznie o terminowym wniesieniu środka odwoławczego od zawartego w wyroku postanowienia o kosztach pomimo, że ze swej istoty nie był on nie apelacją, lecz zażaleniem.

Ale:

- ✓ zażalenie na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej nie może być zawarte w apelacji; legitymowany do jego wniesienia jest pełnomocnik – w imieniu własnym;
- ✓ środkiem odwoławczym od postanowienia w przedmiocie częściowego umorzenia postępowania zawartego w wyroku jest zażalenie, które winno być wniesione z zachowaniem reguł procesowych, które wiążą się z tym środkiem. Stronie przysługuje zażalenie na orzeczenie w przedmiocie częściowego umorzenia postępowania zawarte w wyroku w przypadku zaskarżenia przez tę stronę wyroku apelacją w części rozstrzygającej sprawę merytorycznie.

Okoliczność, że sąd pierwszej instancji przeoczył spóźnienie żądania uzasadnienia wyroku i żądania tego nie odrzucił (art. 328 § 1 zdanie drugie k.p.c.), sporządził uzasadnienie, a następnie wyrok z uzasadnieniem doręczył stronie żądającej uzasadnienia, nie ma wpływu na bieg terminu do wniesienia apelacji.

Badanie wymogów formalnych i fiskalnych

I etap: Sąd pierwszej instancji, który wydał zaskarżone orzeczenie, wzywa **do usunięcia** (nie do uzupełnienia; uzupełnia się apelację) braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia apelacji;

II etap : Sąd odwoławczy: odrzuca apelację, jeśli ulegała ona odrzuceniu przez Sąd I instancji, jeśli dostrzeże braki do usunięcia, których strona nie była wezwana – wezwie do ich usunięcia pod rygorem odrzucenia apelacji.

Postanowienie SN z 27 czerwca 2013r. III CZ 32/13; LEX nr 1375422

Wysłanie odpisu apelacji stronie przeciwnej (przez Sąd) nie może przeszkadzać odrzuceniu apelacji przez sąd drugiej instancji ze względu na nieusunięcie jej braków fiskalnych, skoro w myśl art. 371 k.p.c. doręczenia apelacji stronie przeciwnej dokonuje sąd pierwszej instancji, a następnie przedstawia akta sprawy sądowi drugiej instancji, który na podstawie art. 373 w zw. z art. 370 k.p.c. uprawniony jest do jej ponownej kontroli oraz odrzucenia, m.in. ze względu na nieusunięcie braków fiskalnych. W tym zatem zakresie wyłączone jest stosowanie w postępowaniu apelacyjnym art. 130³ § 2 k.p.c.

Postępowanie apelacyjne:

- ✓ Granice apelacji są określone przede wszystkim zakresem (granicami) zaskarżenia. Związanie sądu odwoławczego w aspekcie przedmiotowym oznacza niedopuszczalność takiego rozpoznania apelacji, która dotyczyłaby niezaskarżonej części orzeczenia.
- ✓ Wyrok Sądu Odwoławczego nie jest wyrokiem zaocznym
- ✓ Merytoryczny charakter orzekania sądu II instancji polega na tym, że ma on obowiązek poczynić własne ustalenia i ocenić je samodzielnie z punktu widzenia prawa materialnego, a więc dokonać subsumcji. Z tego też względu Sąd ten może, a jeżeli je dostrzeże - powinien, naprawić wszystkie stwierdzone w postępowaniu apelacyjnym naruszenia prawa materialnego popełnione przez Sąd I instancji i to niezależnie od tego, czy zostały one podniesione w apelacji, jeśli tylko mieszczą się w granicach zaskarżenia.

Postanowienie SN z 5 czerwca 2014r. IV CSK 607/13; LEX nr 1514742

Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąza go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Kognicja sądu obejmuje tylko ten fragment sprawy (tę część wyroku), który został objęty

wskazaniem, co jest zaskarżone (całość czy część i jaka część wyroku sądu pierwszej instancji - art. 368 § 1 pkt 1 w zw. z art. 363 § 1 i 3 k.p.c.).

- ✓ Współpozwanemu w procesie nie przysługuje prawo zaskarżenia wyroku w części oddalającej powództwo (w całości lub w części) w stosunku do pozostałego pozwanego także wówczas, gdy uwzględnienie powództwa (w całości lub w części) w stosunku do innego pozwanego mogłoby mieć wpływ na zakres odpowiedzialności tego skarżącego. Zaskarżenie wyroku w części oddalającej powództwo względem innych pozwanych może nastąpić tylko przez powoda.
- ✓ Ze względu na szczególne uregulowanie w art. 371 k.p.c. kwestii doręczania odpisu apelacji, nie ma zastosowania przepis art. 128 k.p.c., co oznacza, że odpis apelacji doręcza się jedynie stronie przeciwnej, a nie ma takiego obowiązku w odniesieniu do podmiotu występującego po tej samej stronie procesowej, co wnoszący apelację.
- ✓ Postanowienie SN z 7 marca 2014r. IV CZ 4/14; LEX nr 1438424 – nie obowiązywał wówczas 207§3 k.p.c. Przewidziany w art. 372 k.p.c. termin wniesienia odpowiedzi na apelację jest terminem instrukcyjnym, a niewniesienie jej w terminie nie wywiera negatywnych skutków procesowych, ponieważ wszystkie zarzuty strona może podnieść na rozprawie apelacyjnej. Niezachowanie więc tego instrukcyjnego terminu powoduje jedynie to, że pismo strony staje się pismem procesowym, a nie odpowiedzią na apelację. Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego zgłoszony w odpowiedzi na apelację wniesioną po upływie terminu określonego w art. 372 k.p.c. jest skuteczny (pismo po terminie – załącznik do protokołu).

Rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego:

- ✓ oddala apelację
- ✓ zmienia zaskarżony wyrok i orzeka co do istoty sprawy
- ✓ uchyła zaskarżony wyrok i: przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania (znosząc je w zakresie dotkniętym nieważnością), odrzuca pozew, umarza postępowanie

SKARGA KASACYJNA

Dopuszczalność:

Przysługuje od wydanych przez sąd drugiej instancji:

- ✓ wyroku,
- ✓ postanowień merytorycznych wydanych w postępowaniu nieprocesowym,
- ✓ postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona,

Jest niedopuszczalna w sprawach wymienionych w art. 398² k.p.c. i art. 519¹ k.p.c.

Legitymację do jej wniesienia posiada strona, Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka.

Podstawy skargi kasacyjnej

Art. 398³. § 1. k.p.c. skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach:

- 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie;

2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

§ 2. Prokurator Generalny może oprzeć skargę kasacyjną na podstawach określonych w § 1, jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego, Rzecznik Praw Obywatelskich - jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, a Rzecznik Praw Dziecka - jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia praw dziecka.

§ 3. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Wymogi formalne skargi kasacyjnej (art. 398⁴ k.p.c.):

- ✓ oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części;
- ✓ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie;
- ✓ wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.
- ✓ wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie.
- ✓ wymogi przewidziane dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia.
- ✓ dodatkowe dwa jej odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wniósł skargę.

Wartość przedmiotu zaskarżenia:

Postanow. SN z 20 stycznia 2016r. I PZ 22/15; LEX nr 2122372

1. Wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w skardze kasacyjnej w kwocie niższej od określonej w art. 398² § 2 k.p.c. nie podlega weryfikacji w postępowaniu zażaleniowym na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę. Gdy pełnomocnik procesowy będący adwokatem lub radcą prawnym oznacza wartość przedmiotu zaskarżenia w taki sposób, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, to wartość ta nie podlega już sprawdzeniu i korekcie, zaś skutki wadliwego jej sporządzenia obciążają stronę.

2. Wartość przedmiotu zaskarżenia, którego dotyczy skarga kasacyjna obejmuje tylko te roszczenia strony wnoszącej skargę kasacyjną, które zostały objęte oddaleniem apelacji przez sąd drugiej instancji i których dlatego dochodzi w postępowaniu kasacyjnym. O dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje natomiast nie wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu, o którym rozstrzygał sąd drugiej instancji, lecz wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego.

Postanow. SN z 11 listopada 2015r. IV CZ 52/15; LEX nr 1932245

Zarówno Sąd Najwyższy, jak i sąd drugiej instancji może sprawdzić wartość przedmiotu zaskarżenia wskazaną w skardze kasacyjnej i zweryfikować ją na podstawie akt sprawy przy odpowiednim zastosowaniu przepisów art. 19-24 i 25 § 1 w zw. z art. 368 § 2 k.p.c.

Termin:

Postanow. SN z 6 kwietnia 2017r. II PZ 1/17; LEX nr 2306368

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Jest to w tej kwestii regulacja pełna, zatem przez art. 398²¹ k.p.c. nie ma zastosowania art. 369 § 3 k.p.c., który stanowi, że termin do wniesienia apelacji uważa się za zachowany także wtedy, gdy przed jego upływem strona wniosła apelację do sądu drugiej instancji.

Przedsąd (art. 398⁹§1 k.p.c.)

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne;
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów;
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Art. 398⁹§2 k.p.c., stanowiący, że o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy orzeka na posiedzeniu niejawnym. Postanowienie nie wymaga pisemnego uzasadnienia, uznany przez TK za sprzeczny z Konstytucją – wymaga uzasadnienia.

Opinia o braku podstaw do sporządzenia skargi kasacyjnej

- ✓ Radca prawny może odmówić sporządzenia skargi kasacyjnej, jeżeli uzna, że nie zachodzą przesłanki uzasadniające jej sporządzenie
- ✓ Badanie sprawy pod kątem oceny, czy zachodzą przesłanki do sporządzenia skargi powinno nastąpić niezwłocznie
- ✓ Opinię o odmowie sporządzenia skargi w formie pisemnej radca prawny zobowiązany jest doręczyć klientowi, Sądowi (art. 118 §5 k.p.c.) oraz dziekanowi OIRP - bez zbędnej zwłoki: Sądowi **nie później niż w terminie dwóch tygodni** od dnia zawiadomienia go o wyznaczeniu.
- ✓ Opinia nie jest załączana do akt sprawy i nie jest doręczana stronie przeciwnej.

Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z 24 czerwca 2015r. Sygn. akt: D 70/2014 przeciwko radcy prawnemu L., [...], obwinionemu o to, że:

będąc ustanowionym z urzędu pełnomocnikiem pana A. w okresie od dnia [...] r. do dnia [...] r. nie wywiązał się z obowiązku określonego w art. 118 § 5 k.p.c. i nie zawiadomił Sądu o niestwierdzeniu podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia [...] r. w sprawie o sygn. akt [...], tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 637) w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.;

uznał radcę prawnego L., [...], winnym zarzucanego wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w brzmieniu obowiązującym przed 25 grudnia 2014 r. wymierza karę upomnienia; i na podstawie art. 70⁶

ust. 2 ustawy o radcach prawnych w brzmieniu obowiązującym przed 25 grudnia 2014 r. zasądził od obwinionego radcy prawnego L., [...], na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę [...] zł ([...] złotych).

(w tej sprawie wartość przedmiotu sporu była niższa niż 50.000zł)

Opinia o nie stwierdzeniu przez radcę prawnego podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej powinna zawierać, co najmniej:

- właściwe ustalenie stanu faktycznego sprawy,
- ustalenie stanu prawnego,
- analizę prawną,
- ustalenie istnienia lub wykazanie nieistnienia zarzutów z uzasadnieniem,
- wnioski.